

Ο κ. Σαμαράς και οι κομάντος

Του Αλέξη Παπαχελά

Οποιος θέλει να καταλάβει τον θυμό του Έλληνα πολίτη με το πολιτικό σύστημα δεν έχει παρά να μπει στα «παπούτσια» ενός άνεργου ή υπερφορολογημένου ανθρώπου το βράδυ της περασμένης Δευτέρας. Μέσα στα δικά του άγχη και τις αγωνίες του συνειδητοποιήσει ότι υπάρχουν μεγαλύτερες αγωνίες, που κάνουν τις δικές του να μοιάζουν ταπεινές, τιποτένιες. Οι τηλεοπτικοί ρεπόρτερ μετέδιδαν πως «έξαλλος ο κ. Π αρνείται να μετακινηθεί και

ζητά καλό υπουργείο», «ο κ. Χ κατέληξε στο τάδε υπουργείο, λόγω της καραμπόλας που σημειώθηκε» κλπ. κλπ. Όλοι οι Έλληνες, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, ζουν πλέον με τον φόβο της απόλυσης, της χρεοκοπίας και της συρρίκνωσης των δυνατοτήτων τους. Και ξαφνικά βλέπουν κάτι τύπους να παίζουν ένα δικό τους παιχνίδι, που δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα και τα προβλήματα της χώρας. Βλέπουν, π.χ., τον κ. Π που δεν

συνεισέφερε ένα λιθαράκι στο νοικοκύρεμα του Δημοσίου να... πουλάει τσαμπουκά και να εξασφαλίζει μια άλλη υπουργική θέση, από την οποία είναι μαθηματικώς βέβαιον ότι δεν

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

θα κάνει απολύτως τίποτα, πέραν μερικών ρουσφετιών. Ετσι είναι η πολιτική θα μου πουν κάποιοι. Συμφωνώ και προσθέτω πως οι διάφοροι κύριοι

ή κυρίες Τίποτα έγιναν κύριοι ή κυρίες Καμπόσοι με τις δικές μας ψήφους. Και όχι μία και δύο φορές, ώστε να μπορούμε να ισχυρισθούμε ότι κάναμε κάποιο λάθος μια φορά.

Αυτά για να καταλαβαίνουμε λίγο τον θυμό του κόσμου, που απορρίπτει και το πολιτικό σύστημα και όλους όσους μοιάζουμε να συμμετέχουμε

σε ένα παιχνίδι που δεν τον αφορά. Καλές οι ισορροπίες, αλλά είναι λογικό να απαιτούμε να τοποθετείται σε μια θέση ο ικανότερος, όχι αυτός που εκβιάζει πολιτικά και κάνει τον μεγαλύτερο «σαματά». Κατά τ'άλλα, ο ανασχηματισμός δημιουργεί την ελπίδα πως οι 2-3 «κομάντος» ή «καμικάζι», όπως το πάρει κανείς, που ανέλαβαν τα δύσκολα πόστα θα τα βγάλουν πέρα. Δεν έχει πολλές εφεδρείες το ενεργό κομματικό, πολιτικό σύστημα και κάθε μια

που καίγεται είναι απώλεια σε μια τόσο ρηχή χώρα. Γι' αυτό πρέπει να ελπίζουμε, για μία ακόμη φορά, ότι τουλάχιστον τώρα θα γίνει μια ειλικρινής, γενναία προσπάθεια να μπει τάξη στο Δημόσιο, στην Υγεία και στο επενδυτικό περιβάλλον. Αν ο κ. Σαμαράς καταφέρει να δημιουργήσει μία σφικτή ομάδα αποφασισμένων υπουργών, αυτή η κυβέρνηση μπορεί να αποδειχθεί καλύτερη. Περιθώρια αποτυχίας, ως γνωστόν άλλωστε, δεν υπάρχουν.

Πάλι τα εσαεί δύο κόμματα εξουσίας;

Του ΘΑΝΟΥ ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗ (Ομότιμος καθηγητής ΑΠΘ)

Σχεδόν πάλι από την αρχή. Και τα δύο πρώην κόμματα εξουσίας, αυτά που με τόσο μνημειώδη αφροσύνη διαχειρίστηκαν στη μεταπολίτευση τα κοινά.

Αυτά που «χάρισαν» στην Ελλάδα τον επίζηλο τίτλο μιας από τις πλέον διεφθαρμένες χώρες στον κόσμο, οδηγώντας τη με μαθηματική ακρίβεια στη μεγαλύτερη σχεδόν οικονομική της κρίση από συστάσεως του ελληνικού κράτους, οδηγώντας τη σε μέχρι τώρα πρωτόγνωρα επίπεδα αυτοκτονιών και πανεθνικής κατάθλιψης, επανέρχονται τώρα για να μας κυβερνήσουν -ύστερα από την «αριστερή», στοχαστική αναδίπλωση της ΔΗΜΑΡ- προκειμένου να τους δοθεί ακόμη μία ευκαιρία. Αλλά για να κάνουν τι; Να αποδείξουν πως ό,τι δεν μπόρεσαν το καθένα χωριστά θα το επιτύχουν με αγαστή συνεργασία τους; Προφανώς θα πει κάποιος ότι αυτό αποτελεί ενδεχόμενο, αφού τώρα πρόκειται για άλλα πρόσωπα -ως ένα σημείο- και όχι για το ιστορικό τρίδυμο της συμφοράς Σημίτη-Κώστα Καραμανλή-Παπανδρέου.

Ο πρώτος χρησιμοποίησε τα γνωστά ανορθόδοξα μέσα για να ενταχθούμε στο «σκληρό πυρήνα του ευρώ», ως μία οικονομικά ρωμαλέα χώρα εφάμιλλη εκείνων της Βόρειας Ευρώπης. Αλλά και για να διοργανώσουμε τους Ολυμπιακούς του 2004: δύο μέγιστα επιτεύγματα από μια μικρή χώρα με έναν ήσσοнос ύψους πρωθυπουργό που επέμενε να μείνει στην Ιστορία της Ελλάδας ως μέγας εκσυγχρονιστής της ελληνικής πολιτικής. Αλλά ποιος θα ξεχάσει τα επί της εποχής του χρηματιστηριακά παρατράγουδα με την αυθόρμητη «τζογαδοποίηση» πολλών Ελλήνων, που σε ένα κλίμα ενθουσιασμού και εθνικής ανάτασης έσπευσαν... να χάσουν τα εφάπαξ τους ή και όλες τις οικονομίες που φύλαγαν «για μια βροχερή ημέρα», όπως το θέτουν οι συνετοί Αγγλοσάξονες;

Ο δεύτερος, ο οποίος πάντα περί άλλα ετύρβαζε, μολονότι θα έβλεπε ή θα του είπαν κάποιοι μετά λόγου γνώσεως ότι το χρέος έπαιρνε τις διαστάσεις προϊστορικού τέρατος, έτοιμο να κατασπαράξει το λαό που υποτίθεται ότι αυτός κυβερνούσε χρησιμοποιώντας ad nauseam τη φράση που τους είχαν υπαγορεύσει και του άρεσε

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

να επαναλαμβάνει: «Με σεμνότητα και ταπεινότητα». Με τίποτε άλλο. Αυτά αρκούσαν, μαζί όμως με την παρά τω Μοναστηρακίω (Μπαϊρακτάρειο Ιδρυμα Ερευνών Σχάρας) επιστημονική και σε βάθος ανάλυση περί της μιας φούχτας νταβατζήδων που «κουμαντάρουν» τη χώρα, πλην όμως η ανάλυση δεν έθιγε το θέμα της ταυτότητας των συνεργατών-«ημετέρων» και φανατικά πιστών υποστηρικτών των νταβατζήδων, καθώς και τον πολιτικό χώρο όπου εκινούντο.

Και έπειτα τρίτωσε το κακό: Γεώργιος εγέννησε Ανδρέα και Ανδρέας εγέννησε Γεώργιο τον νεότερο. Δεν αισθάνεται ιδιαίτερη ευφορία ψυχής ως Έλληνας από την οικογενειοκρατία και την ανεπιδοκράτεια (nepotism) που αντιστοιχεί στις οικογένειες Παπανδρέου-Καραμανλή και δεν αφήνει αυτή τη χώρα ήσυχη, αλλά παραπέμπει νοερώς σε σάχηδες, Ασαντ, Παπαντόκ, αλλά και σε Μπους (πατέρα και γιο), δίνοντας στην πάσχουσα χώρα και μία αύρα πολιτικής υπανάπτυξης. Ο τρίτος Παπανδρέου υπήρξε ο χειρότερος, γιατί κυβέρνησε στη χειρότερη οικονομική περίοδο. Ήταν αυτός που συζήτησε με τον Ντομνίκ Στρος-Καν τα προβλήματα διακυβέρνησης ενός διεφθαρμένου λαού, όπως ο ελληνικός, τον οποίο όφειλε πάραυτα να θέσει κάτω από τις «προστατευτικές» φτερούγες του το μοιραίο για πολλές προβληματικές οικονομίες ΔΝΤ. Ήταν αυτός που εμφανίστηκε στην αξέχαστη, θλιβερή τηλεοπτική εικόνα του Καστελόριζου με φόντο βαρκούλες και караβάκια, για να μας αναγγείλει με την παροιμιώδη αμψανία του τα θλιβερά μαντάτα. Όταν παραιτήθηκε, πολλοί αναρωτήθηκαν αν υπήρξε ποτέ, αλλά από την άλλη τον θεωρούσαν ένα κακό όνειρο που δυστυχώς τους κυνηγούσε ακόμη και στο ξύπνιο τους σαν στοιχειό, που φρόντισαν όμως να ξορκίσουν στις εθνικές εκλογές του Μάη και του Ιούνη του 2012.

Ενα χρόνο μετά η τρoικα, παρά την επα-

ναλαμβανόμενη -αλλά με λιγότερη συχνότητα πλέον- ιστορία του «success story», μας υπενθυμίζει τη μεγάλη τρύπα του ΕΟΠΥΥ και το «ρυθμό» που ακολουθούν οι διαδικασίες αποκρτικοποίησης/ιδιωτικοποίησης. Εδώ η τρoικα ασπάζεται με πάθος την ελληνική ρήση «το γοργόν και χάριν έχει», ώστε να ξεπουληθεί η χώρα ταχέως αντί πινακίου φακής.

Σε ολόκληρο τον κόσμο οι λαοί εξεγείρονται σε μια νέα άνοιξη των εθνών. Οι χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, η Τουρκία, η Βραζιλία. Κάποιο κορίτσι στο Σάο Πάολο φώναξε με αξιοπρέπεια: «Απαιτούμε σεβασμό!». Αυτό αποτελεί ένα από τα κυρίαρχα αναδυόμενα αιτήματα.

Αλλά εδώ ο νους εξ αντικειμένου πάει στον Σαμαρά, για τον οποίο η συντηρητική Ε.Ε. έσφαξε το μόσχο το σιτευτό για την υποδοχή του ασώτου (τέως αντιμνημονιακού) υιού, που επιστρέφει στη μεγάλη οικογένεια του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος. Εκεί ήταν πάντα, βέβαια, αλλά είχε πικράνει το κόμμα, οπότε και αυτό τον είχε προειδοποιήσει αυστηρά για την επιεικώς ανάρμοστη συμπεριφορά του. Οφείλει όμως μία πράξη εξιλέωσης και προχώρησε στο άπλετο σκότος της Αγίας Παρασκευής. Λένε πως απαραίτητη προϋπόθεση εκδήλωσης σεβασμού είναι ο αυτοσεβασμός. Ο πρωθυπουργός δεν σεβάστηκε τον εαυτό του, επιθυμώντας να εντυπωσιάσει τους υπαλλήλους της τρoικας, αλλά προπάντων δεν σεβάστηκε τα 10-11 εκατομμύρια Ελλήνων που από το υστέρημά τους πληρώνουν για να συντηρείται η ΕΡΤ. Προσωπικά, σκέφτομαι να αφαιρέσω το ποσό που αντιστοιχεί στην «περίοδο των «μαύρων» ημερών» από το λογαριασμό τής ΔΕΗ.

ΥΓ. Εγινε η ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης και είδα κάποια αυτάρεσκα χαμόγελα υπουργοποιηθέντων, αλλά παρατήρησα και ένα γενικό κλίμα κεφίου που προσπάθησα μάταια να ερμηνεύσω από τη σκοπιά ενός αναξιοπαθούντος συνταξιούχου.

Η ΑΥΓΗ

Στήνουν “ψυχρό εμφύλιο”

Προϊόν πολιτικής αποσύνθεσης, έρμαιο της οικονομικής κρίσης που βαθιά, στιγματισμένη από τις δυνάμεις του δικομματισμού που την απαρτίζουν και έχουν οδηγήσει τη χώρα στην κρίση, η παρούσα κυβέρνηση ξεκινά με προδιαγεγραμμένη την αποτυχία της. Ακόμα και οι δυνάμεις της διαπλοκής, που λειτουργήσαν ως εμβρυολογός του νέου σχήματος, σπεύδουν να τη χαρακτηρίσουν «λάθος».

Πώς να πείσει ο Σαμαράς την κοινωνία όταν ξεδεύει την ομιλία του επισείοντας τον «κίνδυνο της ακυβερνησίας και της στασιμότητας» προκειμένου να δικαιολογήσει τη γυμνή συγκυβέρνησή του με το ΠΑΣΟΚ, χωρίς το «άλλοθι» της ΔΗΜ.ΑΡ.

Σε ρόλο κομπάρσου ο Βενιζέλος, «προσυπογράφει όλα όσα δήλωσε ο πρωθυπουργός». Προφανώς και την ομολογία Σαμαρά για νέα μέτρα. Έτσι κατανοούν οι κυβερνητικοί συνεταίροι τα περί νέας κυβερνητικής συμφωνίας.

Η αναπαλαιωμένη κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου αποτελεί ευρωπαϊκό παράδοξο. Δεν πρόκειται για κυβέρνηση «μεγάλου συνασπισμού», που υποτίθεται ότι θα υπηρετούσε «εθνικές ανάγκες», όπως ψεύδεται ο Βενιζέλος. Πρόκειται για συνάθροιση εξ υπολοίπων του δικομματισμού. Κοιτάζει προς τα πίσω κι εμποδίζει την πορεία της χώρας προς τα μπρος. Πουθενά στην Ε.Ε. δεν υπάρχει αντίστοιχο μεταλλαγμένο κυβερνητικό υβρίδιο. Ακόμα κι εκεί όπου αναγκάστηκαν να συνυπάρξουν κυβερνητικά η Κεντροδεξιά και η Κεντροαριστερά, όπως στην Ιταλία, η κυβέρνηση δεν στηρίζεται στην ομερτά και τη συγκάλυψη σκανδάλων. Ο Μπερλουσκόνι καταδικάστηκε προχθές σε ισόβια στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων. Εδώ στήνεται για τον Βενιζέλο δίκτυο ασυλίας και προστασίας σχετικά με τη λίστα Λαγκάρντ. Εκεί η κυβέρνηση δεν πολιτεύεται με πατριδοκαπηλία και εμφυλιοπολεμικά. Εδώ αδίστακτα ο πρωθυπουργός και τα «παπαγαλάκια» του υιοθετούν ανιστόρητες αναλογίες της σημερινής Ελλάδας με εκείνη του εμφυλίου πολέμου.

Χθες ο άθλιος προπαγανδιστής όλων των κυβερνήσεων της τελευταίας δεκαεπταετίας παρομοίαζε την κυβέρνηση Σαμαρά με εκείνη του Θ. Σοφούλη κι έγραφε ότι «ζούμε ψυχρό εμφύλιο», επιτιθέμενος εναντίον της όλης Αριστεράς. Βαθμιαία στα άκρα συγκαταλέγεται και η ΔΗΜ.ΑΡ. Τέτοιες αναλύσεις τούς εκθέτουν, διότι δείχνουν την εικόνα που έχουν για τον εαυτό τους. Αμερικανοκρατία, παλάτι, εκτέλεση και διωγμός της μισής Ελλάδας, χούντες, συνωμοσίες και παρακράτος. Προφανώς έτσι πιστεύουν ότι θα κερδίσουν την παρτίδα. Είναι επικίνδυνο! Είναι έτοιμοι να παίξουν ακόμη και με τη Χρυσή Αυγή δημιουργώντας συνθήκες προσομοίωσης δήθεν «ψυχρού» εμφυλίου πολέμου! Λειτουργούν ως προέκταση του παρακράτους. Είναι ικανοί για όλα! Επιβάλλεται δημοκρατική επαγρύπνηση. Δεν θα πέσουν επειδή θα σπείσουν. Και ασπισμένοι, θα επιχειρήσουν να δηλητηριάσουν την κοινωνία.